

кждето отдавна го очакватъ нѣжно любимата жена, малкитѣ му деца и стариятъ му баща.

— Господи, какво лошо време! Просто не може да се ходи! — размишляваше пѣтникътъ и поплътено завиваше съ новия цвѣтенъ шалъ врата и главата си, но снѣгътъ отъ всички страни се нахвърляше върху му и заслѣпяваше очитѣ му.

— Добъръ пѣтъ, землякъ! — изведнажъ се чу почти до самото му ухо нечий грубъ, дрезгавъ гласъ.

Пѣтникътъ потрепери съ цѣлото си тѣло, обърна се назадъ и за свое учудване видѣ предъ себе си едъръ мжжъ, облѣченъ въ старъ, изпокжсанъ кожухъ.

— И на тебъ сжщо! — отговори той.

И нѣколко минути тѣ вървѣха мълчешката.

— На кжде вървишъ, приятелю? Сигурно ти е студено съ този кожухъ? — Запита пѣтникътъ новия си другаръ.

— Не, нищо... Азъ пѣкъ забравихъ да те питамъ: кжде отивашъ?

— У дома...

— Тѣй. И азъ у дома... а отъ кжде си ти?

— Отъ село Василево.

— Азъ пѣкъ съмъ отъ Калово, наблизодо вашето село, сигурно знаешъ?

— Какъ да не зная — около петъ километра отъ насъ.

— Значи сме съпѣтници... повесело ще изминемъ пѣтя. Сигурно носишъ и парички за дома?

— Добре се сѣщашъ, повече отъ 20,000 нося, — ти самъ знаешъ, че въ село сж необходимими, а особено зимно време.

— Разбира се, необходимими сж! — отговори другиятъ, но тайно си мислѣше:

„Чакай, другарю, само да влѣземъ въ гарата; тамъ ще видишъ, какво ще стане съ паритѣ ти“.

— Тѣ скоро навлѣзоха въ гората, кждето бѣше тихо, не както въ полето. Непознатиятъ остана назадъ отъ младия пѣтникъ, който дори не подозираше опасността, а тя го дебнѣше. Той мислѣше, какъ поскоро да си иде у дома:

„Какъ ли ще се радватъ всички! Навѣрно ме чакатъ, съ нетѣрпение“... Изведнѣжъ мислитѣ му се прекжснаха и той почувствува ударъ въ главата. Горкиятъ, тъкмо искаше да се обърне назадъ, вторъ ударъ го лиши отъ съзнание. Той едва можа да проговори: „Боже мили, спаси ме“ и безчувственъ падна върху мекия снѣгъ. Разбойникътъ свали торбата, кожуха, прегледа джебоветѣ и следъ това отвлѣче жертвата си настрана отъ пѣта. „Ето, сега съмъ богатъ“, си помисли той, излизайки на пѣтя. Но не измина и четвъртъ километъръ и чу задъ себе си стонъ. Той спрѣ, послуша се и помисли: „Сигурно той стене, свестилъ се е, трѣбва да отида да го доубия!“ — проговори разбойникътъ и се върна,